

maaffee fremkomne paa en meget bedre og kraftigere Maade, end disse Bemærkninger vilde være komne fra mig. Ved den nærværende Sag anseer jeg det derimod for min Pligt at forlange Ordet, og at forlange det, selv paa dette Stadium af Sagens første Behandling, fordi her handles om en reen militair Sag, fordi at de Oplysninger, der kunde fremkomme fra mig, efter al Sandsynlighed ikke kunne komme fra nogen Anden her i Salen, fordi at jeg, selv om jeg ikke var personlig deelagtig i dette Andragende, vilde føle mig forpligtet til at forlange Ordet med Hensyn til mine Forhold udenfor Salen, og vilde føle mig forpligtet til at forlange Ordet med Hensyn til mine Forhold her i Salen. Her er altsaa Tale om et reent militairt Anliggende, her er Tale om Andragender, som den høitærede Formand paa Dagsordenen kalder nogle „Besværginger“. Naar man, mine Herrer! vil frembringe et Andragende, en Besværging, saa seer man sig gjerne efter en anbefaling; noget saadant har jeg ogsaa gjort her og har fundet en anbefaling i meget kraftige Udtryk her i Thinget, allerede længe førend Døren aabnede sig for mig, nemlig hos den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2det District (Tscherning). Da nemlig Finantsloven var for til 2den Behandling kom den ærede Rigsdagsmand paa Tale om Embedsmænd paa Bartpenge, og navnlig om Officerer paa Bartpenge. Efterat han havde udtrykt sig saaledes om Bartpenge væsenet, som kun kan glæde Enhver, som kender til de Forhold, hvorunder Embedsmændene saa ofte maa lide, kom han til at omtale de Herrer Officerer paa Bartpenge, som ved Krigens Udbrud vare kaldte fra deres hjemlige Forhold, fra de Forretninger, som maaffee satte dem istand til at eksistere med deres Familier, kaldte til Vaaben, kaldte til Kamp, de Mænd, der havde deeltaget i Fædrelandets alvorsfulde Kamp og vovet Liv og Blod for dets hellige Sag, om disse Mænd behagede den ærede Rigsdagsmand at yttre, at man ikke havde behandlet dem saaledes, som man skyldte dem. Disse Ord, mine Herrer! erholde i denne Mands Mund en høj og betydelig Vægt; thi vi maae ikke glemme, at det er den Mand, som, dengang Tjenden drog

frem mod Landet, greb Armeens Tøller. Med kraftig og med kyndig Haand vidste han at regjere, at føre et Massineri, som han selv dengang kaldte et ubehjælpeligt Massineri, at føre dette i nye Fuger og i en Tid af 14 à 16 Dage at bringe vor Armees ind i Slesvig, hvor den da leverede sin første feterige Kamp, 14 à 16 Dage efterat han havde taget Armeens Tøller i Haanden, og atter efter 1 eller 2 Ugers Forløb bestod den det mindst værdige Slag ved Slesvig den 23de April. Altsaa, mine Herrer! denne Mand, der førte det militaire Regimente under vort hele første Felttog, og om hvem vi vel med Sikkerhed kunne antage, at Ingen følger Krigsministeriets eller Armeens Færd med et mere agtsomt og heller ikke med et mere kyndigt Øie end netop han; han har sagt: man har ikke behandlet de Officerer, der tjente Fædrelandet, da det gjaldt og vovede Liv og Blod for det, man har ikke behandlet dem saaledes, som man skyldte dem. Disse Ord trænge maaffee neppe til nogen yderligere Bekræftelse, naar de komme fra denne kompetente Dommer; men dog have disse Ord fundet en stor og utvetydig Bekræftelse her i Salen, idet nemlig at Udvalget for Pensionsagen har ved at komme til at tale om de Officerer paa Bartpenge, der have tjent under Krigen, betjent sig af det Udtryk, at man havde behandlet dem „h a a r d t.“ Det er altsaa disse to Udtryk, mine Herrer, „man har ikke behandlet dem, som man skyldte dem“, og man har endogsaa behandlet dem „h a a r d t“, som jeg tillader mig at holde frem for Die for den ærede Rigsforsamling. Det er ikke længe siden, at en æret Rigsdagsmand, som har sin Plads lidt fra mig paa højre Side (Sagd) tildrog sig Thingets Mishag ved at fremsøre en Uttring, som jeg ikke billiger, den Uttring nemlig, at det syntes, som om Thinget ikke havde nogen synderlig Sympathie for Armeen; jeg siger, jeg billiger ikke denne Uttring; men jeg troer, at en saadan Bebrædelse i denne ærede Rigsdagsmands Mund kan finde nogen Undskyldning, naar man betænker, at to saa mærkelige Uttringer, som de af mig ansøgte, ere faldne her i Salen, uden at have opvakt nogen Sensation. Dog er jeg imidlertid langt fra at troe, at ikke den samme